

Az Irószövetségben:

József Attila-ülésszak

A fiatal írók József Attila-köre rendezésében kedden az Irószövetség székházában József Attila-ülésszak kezdődött. Juhász Ferenc Kossuth-díjas költő nyitotta meg a tanácskozást, amelyen Szabolcsi Miklós akadémikus elnökölt. Tamás Attila irodalomtörténész vita-

indító előadása után Rózsa Endre, Fábri Péter, Fodor András, Mezei Katalin, Bokor Levente, Péntek Imre, Apáti Miklós szóltak fel.

A vitaindító és a hozzászólások a korszerű világszemlélet és eszmeiség, teljesítmény, forradalom és humanizmus; elmélet és gya-

korlat, egyén és közösség; a József Attila-i magatartás tanulságai, ma is érvényes dilemmái; hagyomány és újítás, a József Attila-i versesztétikai kérdései; és József Attila-képünk változásai című témakörökkel foglalkoztak. A tanácskozáson részt vett József Ete, a költő testvére is.

A cső hibája

Berenczy Mária (Dugonics utca 5.) nem túlzottan örül annak, hogy hozzánk kell fordulnia segítségért, és ezt meg is értjük. Hiszen az, amiről szó van levelében, meglehetősen kellemetlenül teszi a ház lakóinak életét. A szennyvízlevezető cső ugyanis már hónapokkal ezeltől eltört, és ennek következtében a pince nem nyújt túlságosan kellemes látványt.

Immár sok minden történt az ügyben. A házfelügyelő amennyire tud, igyekszik rendet tartani valahogyan a házban, az ingatlankezelő vállalat havonta régyszerű-öttször is kiküldi dolgozóit,

akik kitisztítják az eldugult csövet, de hát egy-két nap sem telik el és a ház pincéje ismét járhatóvá válik. Olvasónk szerint mindezért aligha hibáztatható bárki, a csővön kívül. De hát egy csövet aligha lehet leszidni, vagy felelőségre vonni hibájáért.

Persze volna itt egy másik, meglehetősen kézenfekvő, bár ritkán alkalmazott megoldás: le kellene váltani. Vagyis: mivel egy csőről van szó, egyszerűen ki kellene cserélni. S mivel egy cső nem kimondottan érzős lélek, egy ilyen radikális megoldással aligha bántanának meg bárkit is.

Senki földje

Szomorú, segítséget kérő levelet kaptunk V. M.-nétől, aki a Kaszás utcában lakik. A Tolbuhin sugárút, a Moszkvai körút, a Petőfi Sándor sugárút és a Cserepes sor által határolt területet igen lesújtó névvel illeti: „senki földje”. Hogy miért? Fel is sorolja olvasónk, s meg kell vallani, tengeri kigyónak tűnik a rengeteg kifogás. Mintha megállt volna az idő Szegednek ezen a részén: az évek óta folyó csatornaépítés miatt 25–30 centiméter mélyen fel vannak szántva az utak. Így esős, sáros időben, nem is csoda, ha a járdán közlekednek a gépkocsik. Az utcákban árut szállító teherautókról a Szél utca sarkán teszik le a tejet, a kenyert, és más élelmiszereket. A nyitáig bizony nemigen ör-

zi meg egyik sem eredeti tisztaságát. A környéken lakóknak külön gond, hogyan szállítsák haza a tüzelőt, a gázpalackot, az olajat. A lakásokat gyalog is nehéz megközelíteniük, az este 10–11 óra körül hazai gyékű emberek, a gyér világítás mellett percekig keressélik a megfelelő átjárót a sártergerben. Reggel ugyanez a kép ezen a részen, csak a papák, mamák egy-két gyerekkel a karjukon teszik mindezt. Aztán nincs telefon sem a környéken. Betegség vagy más, súlyos, veszélyes helyzetben teljesen magukra hagyatva érzik magukat az arra lakók. A levélíró maga tapasztalta, hogy a taxivezetők sem vállalnak fuvarát esős időben erre a környékre. A villamosmegálló pedig nagyon messze van.

Olvasónk, aki még az utcák elvételére is panaszok, kéri, hogy az illetékesek figyeljenek oda ezekre a jelenségekre, és próbáljanak enyhíteni az ott lakók gondjain. A Katona utca kikövezésével talán a buszközlekedésről is szó lehetne.

igazgatóhelyettes és Kádár János osztályvezető aláírásával:

„A Délmagyarország január 16-i számának Postaláda rovatában megjelent panasz alapján helyszíni vizsgálatot tartottunk. Megállapítottuk, hogy a sajtóban megjelent észrevétele teljesen jogos. A tehergépjárművek valóban felhajtának a járdára, és az úttest közötti füves részre. Ezzel lerövidül a távolság a teherautó és a raktár között. Ez a beállítás azonban egyáltalán nem szükséges, mivel az árú behordása céljából szilárd burkolatú gyalogjárda van kiképezve az úttest és a raktár bejárata között. A szállítómunkásoknak ezt kellene használniuk az áru lerakódásakor. Ilyen utasítást adunk jelen levelünkkel egyidőben a vállalatunk állományában levő gépkocsivezetőknek és szállítómunkásoknak. A szállítások zömét azonban nem a mi vállalatunk, hanem partnereink végzik, kiknek dolgozóit mi nem utasíthatjuk, és nem is befolyásolhatjuk cselekedeteiket. A füves részre való felhajtás megtiltása, véleményünk szerint, közlekedésszabályozási hatáskörbe tartozik. Panaszának orvoslása céljából tiltó tábla kihelyezését javasoltuk a II. kerületi hivatalnak.”

DM
POSTA-
LÁDA
Köszönet egy buszvezetőnek

Ha egy levélben autóbuszvezetőről esik szó, már eleve rosszat vár az ember, mert jót olvasónk meglehetősen kevésszer írtak még, hasonló témában. Nagy Magda (Kossuth-utca 26.) levele azonban eme fehér hollók közül való. Íme: 1974. január 18-án délelőtt, a Lenin körút és a Juhász Gyula utca sarkán szép példáját láttam az emberi segítségnek. A GA 12-74 rendszámú autóbusz vezetője kocsiját megállítva átszolgált a forgalmas úton egy bottal is nehezen mozgó, idős nénit, majd visszaszaladt a kocsihoz, és gyorsan továbbhajtott.

Levélírónk is úgy tartja, ritkaság az ilyesmi, s azt hozzátehetjük, hogy nemcsak az autóbuszvezetők, de általában a járművezetők részéről. Sőt, véleményével is egyetértünk, hogy az ilyen humanus eljárást olykor érdeme szerint nem ártana megbecsülni. Hiszen ebben az esetben már többről van szó, mint a kötelesség egyszerű teljesítéséről.

Válaszol az illetékes

Január 16-i Postaládaunkban „Boltok környéke” címmel cikk jelent meg, melyre egyszerre két választ is kaptunk. Az egyik írója Domján József, az AFÉSZ megbízott elnöke:

„Folyó hó 16-án a »Boltok környéke« című észrevételre vonatkozóan — amely a röskei, 48. számú boltot érinti — egyetértünk a bejelentővel. Elsősorban a kereskedelmi dolgozóknak lenne a legfontosabb, hogy munkahelyük környezete megfeleljen az emberi és az egészségügyi követelményeknek, mert ezzel munkájuk válna könnyebbé. Sajnos, a jelenlegi lehetőségek ezeket a jogos igényeket nem tudják teljesíteni, mert a kereskedelmi fejlesztési pénzeszközök nem nyújtanak fedezetet utak, járdák építésére. Az elmúlt évben már szállítottunk több tehergépkocsi salakot a sár csökkentésére, de az általa eredeténél fogva nem értük el a kívánt eredményt, sőt, száraz idő esetén elősegítettük a porkezdést. Ezeknél fogva — bármennyire szeretnénk — a panasz tárgyát képező útviszonyok megváltoztatásában intézkedéseket rövid időn belül tenni nem tudunk, amiért a bejelentő szíves elnézését kérjük.”

Levelet kaptunk az ÉLKER-től is, Csikós János

Gazdát és helyet keres a dzsessz

Zsúfolásig megtelt tavaly nyáron az egyetem Auditorium Maximuma a szegedi dzsessznapok hangversenyein. Legutóbb, a Gershwin-esten, a Hulin-együttes és Szirmai Márta koncertjén valósággal harcoltak a jegyekért és a helyekért a dzsesszrajongók. Valóban ilyen népszerű a városban ez a műfaj? És ha igen, hogyan és kik elégítik ki az igényeket? Valójában milyen a dzsesszélet Szegeden?

Minden bizonnyal legfőbb ideje, hogy feltegyük ezeket a kérdéseket. Jól megfigyelhető ugyanis, hogy a dzsessz mind jelentékenyebb helyet foglal el az ország zenéjében, egyre kiválóbb művelői akadnak és szaporodnak az értők száma is. A Magyar Zeneművészek Szövetségében nemrég új szekció alakult. A dzsessz-szakosztály egyik feladatának tekintik, hogy hivatalos fórumokon biztosítsa a dzsessz — mai színvonalának megfelelő — elismerését, az eddigénél nagyobb támogatást és figyelmet igényeljen. A három szegedi együttes vezetője — dr. Hulin István, Molnár Gyula és Vági László — a szakosztály tagjai.

Ha a szegedi dzsesszéletre gondolok, csak helyeselnem tudom, hogy a szakosztály ilyen feladatokat is vállal — mondja dr. Hulin István. — Az a helyzet ugyanis, hogy hiába vannak valóban jó együttesek, ha nincs aki összefogja, irányítsa a munkájukat, szervezze és propagálja fellépéseiket. Így kisebb a hatás. Míg például Lengyelországban vagy Csehszlovákiában rendszeresen működő klubok és fesztiválok hatalmas közönséget vonzanak, bizonyos fokú zenei műveltség megszerzésére inspirálják a fiatalok ezreit, addig itthon virulnak és megállíthatatlanul szaporodnak a zenei igénytelenséget újratermelő — könnyűzenei klubok Szegeden is.

Pedig a három szegedi együttes mindegyiké több mint tíz, vagy majdnem tíz éve működik, országos híruk van, első helyezéseket érnek el fesztiválokon, szerepeltek tévében, rádióban, hívják őket külföldre, ahol szintén nagy sikerrel játszanak. Van dzsesszklub is, száznál több a tagja. Vezetője több mint három éve Vági László, aki elmondta, hogy nemrégiben kaptak számottevő anyagi támogatást a tanácstól.

Valóban, végre elegendő pénzt kapott a klub ahhoz, hogy színvonalas dzsesszélet teremthető legyen

városban. Azaz, meghívhatnánk neves budapesti, netán külföldi együtteseket, rendszeresen adhatnánk mi is hangversenyeket, továbbfejleszhetnénk a dzsessznapok programját stb. Csakhogy egyszerűen nincs helyünk, ahol a klub rendszeresen működhetne, enélkül pedig nem lehet előrelépni. Próbáltunk, de közös koncertet, közös klubest nem tudunk rendezni, ezenkívül nagyon hiányzik a támogatás szervezési kérdésekben, propagandában.

— Az utcán megállítanak régi dzsesszkedvelők: vajon eladtam a zenészszerzőmöt? — így Molnár Gyula. — Egyszerűen nem tudunk együtt bemutatkozni a városban, pedig számunkra értékesebb lenne az itthoni közönség megbecsülése, mint bármely híres külföldi szakértő.

Mert közönség van, lennének többen is, mondják a zenészek, ha rendszeresen és folyamatosan működhetne a klub, nem kellene szétforgácsolni az erőket, és végre az öt megillető helyre kerülne a város kulturális életében a dzsesszene. Megoldás? A helyiség dolgában: a tudományegyetem biztosítana koncerttermet, a klub viszont az Ifjúsági Ház klubja. A városi tanács anyagilag támogatja rendezvényeit, és azt szeretné, hogy egy-egy hangversenyre bárki — eljusson, aki — tapasztalatok szerint — nem érzi még természetesen, hogy az egyetemre is bejárhat. A koncerteket tehát — szerintük — „ki kell vinni” az egyetem falai közül. Hogy hová? Senki nem tudja! Nem hisszük azonban, hogy az érdekeket nem lehet összeegyeztetni.

S. E.

Sokszínű munkaprogram

Tanácskozott a néprönt járási elnöksége

A termelőszövetkezeti mozgalom továbbfejlődésének segítése, a községi néprönt-bizottságok lakókerületi munkájának erősítése — két kiemelt feladat a Hazafias Néprönt járási bizottságának tegnapi délelőtti elfogadott idej munkatervéből. Szerteágazó társadalmi feladataihoz igazodva sokrétű és összetett lesz a munkaterv alapján várható egész évi néprönttevékenység a szegedi járásban.

A nő- és ifjúságpolitikai határozatok megvalósítása ebben is ad tennivalót. A Vöröskereszttel együttműködve négy községünkben, Mórahalmon, Ülésen, Kisteleken és Sándorfalván fórumot szerveznek népesedéspolitikánk időszerű kérdéseiről. Továbbra is napirenden marad, miképpen lehet falusi értelmiségünk közéleti tevékenységét fokozni. Nemzeti és nemzetközi ünnepeink alkalmával munkás-paraszti találkozókat szerveznek. A járásunkban élő nemzetiségi lakosság gondjai is szerepelnek a munkatervben. Külön is szó esik arról, miképpen segíthetjük a nemzetiségi nyelv és kultúra ápolását az eddigi szép példák tapasztalatai alapján. A tanyai életről és munkakörülményeiről vizsgálata, céltudatos javítása, az itt élő művelődési lehetőségeinek bővítése, szintén sok munkát igénylő gond a tervben, a tanyai néprönt-bizottságok támogatására ter-

Ifjúságpolitikai értekezés

Az Országos Ifjúságpolitikai és Oktatási Tanács rendezésében kedden a budapesti Hotel Ifjúságban háromnapos értekezlet kezdődött a minisztériumi és az ágazati szakszervezeti ifjúsági bizottságok titkárainak, valamint a megyei tanácsok ifjúsági referenseinek részvételével. A csaknem 100 ifjúságpolitikus kedden meghallgatta Baranyai Tibornak, az MSZMP KB osztályvezető-helyettesének előadását az ifjúságpolitikai határozat végrehajtásának helyzetét elemző politikai bizottsági állásfoglalásról, Nádor Györgynek, az OIOT titkárnak tájékoztatóját az ifjúsági törvény végrehajtásáról, valamint az időszerű állami ifjúságpolitikai feladatokról. Az előadásokat konzultáció követte.

A Kossuth Kiadó újdonságai

A Kossuth Kiadó újdonsága, a marsall ifjúsága, K. J. Vorosilov emlékiratai. Megjelent A. I. Mikojan memoárja. A harc útján. Jevgenyij Vorobjov könyve, Az idegháború katonája a legendás híri szovjet felderítő: Manyevics ezredes története. A bolgár Ivan Vinarov kötet. A csendes front harcossai is a két világháború közötti évek bátor hírszerzőinek krónikája. A jelen gazdasági problémáival foglalkozik a lengyel A. Krawczewski tanulmánya: A revizionizmus és a mai polgári politikai gazdaság, valamint dr. Zala Júlia tudományos ismertetője: Gazdasági hatékonyság — termelési szerkezet.

A Tiszatáj februári száma

Megjelent a Tiszatáj idei második száma. Kétszázötven legizgalmasabb írása Németh László 1944-ben papírra vetett *Magam helyett* című önéletrajzának első része. Különösen azért érdekes és aktuális most ez az önéletrajz, mert benne a televízióban nem régen látott Németh László-mű az Irgalom alakjaira, szituációira, eseményeire ismerhetünk. Azt is mondhatjuk, hogy a Magam helyett az Irgalom első vázlata, méginkább alapja, nyersanyaga, forrása annak.

A sokszínű versanyagból is kiemelkedik Szécsi Margit *A Visszafelé Olvasott Könyv* című műve, valamint Utassy József és Kiss Bene-

dek új versei. Február 8-án lesz 40 esztendeje, hogy meghalt Móra Ferenc. Rá emlékeznek a folyóirat, mikor közli Hegedűs András tanulmányát *Móra. Ferenc egyetemi éveiről*. Ismét jelentkezik a kelet-európai néző, mely ezúttal a csehszlovák, a lengyel és a jugoszláv irodalmi életbe enged bepillantást.

Rendkívül gazdag a Tiszatáj februári számának kritikai anyaga. Tizennégy, közzelében megjelent műről olvashatunk tartalmas kritikákat. A folyóiratot Zombori László rajza díszíti, s a mostani lapszámmal látott napvilágot a folyóirat 1973. évi tartalommutatója is.

Kitüntetés

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa Páger Antal Kossuth-díjas színművészeknek, a Magyar Népköztársaság kiváló művészeinek 75. születésnapja alkalmából, művészi munkássága elismeréseként a Munka Érdemrend arany fokozata kitüntetés adományozta.